

Den omvendte verden

I den danske bibeloversættelse fra 1992 er kapitel 13 vers 10 i Johannes' Åbenbaring oversat med ordene:

Skal nogen i fangenskab, kommer han i fangenskab,
skal nogen falde for sværdet, falder han for sværdet.
Her kræves der udholdenhed og tro af de hellige.

Umiddelbart lader det sig forstå. Der er en konsekvens som ingen kan komme uden om. Men hvorfor denne konsekvens kræver udholdenhed og tro af de hellige synes at stå hen i det uvisse.

I den gamle oversættelse fra 1948 lyder oversættelsen af det samme vers sådan:

Hvis nogen vil bringe andre i fangenskab, han kommer selv i fangenskab;
Hvis nogen dræber med sværd, han skal selv dræbes med sværd.
Her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro.

Denne oversættelse er umiddelbart mindre forståelig, men ved sammenligning med andre oversættelser synes den gamle oversættelse at være mere korrekt end den nye.¹ Det følgende tager derfor sit udgangspunkt i den gamle oversættelse.

Af teksten fornemmer man, at der er noget, der er vendt på hovedet. Det synes ikke at være retfærdigt, at den, der vil bringe en forbryder for retten og i fængsel, selv kommer i fængsel. Men det er sådan, Gud siger, at det vil blive i de sidste dage, hvor Satan vil give dyret fra havet sin magt og sin trone og stor styrke, så hele jorden følger og tilbeder dyret, der skal føre krig mod de hellige og besejre dem. Åb.13:1-9.

At noget bliver vendt på hovedet, kender vi fra vores hverdag:

En voldsmand nyder ofte mere interesse end voldsofferet. Det skyldes bl.a. at udviklingslæren har defineret synd som en uhensigtsmæssig adfærd, der skyldes arv eller miljø. Følgelig er voldsmanden mindre skyldig, lidt ynkværdig og har behov for hjælp til at komme fri af arv og miljø.

Det nævnte eksempel giver imidlertid ikke mening i forhold til Guds advarsel om, at det for de hellige gælder om udholdenhed og tro. Det gør derimod det følgende:

Verden er i dag bl.a. kendetegnet ved voldelige opstande og politisk ekstremisme. Det gælder bl.a. lande som Nordkorea, Afghanistan, Irak, Somalia og Eritrea. Og ikke mindst oprørsbevægelser som Islamisk Stat i Syrien og Boko Haram i Nigeria. Alle disse steder er det først og fremmest de kristne, der forfølges, fordi de repræsenterer freden og frelsen i modsætning til dem, der tjener ondskabens magter. De kristne bringer fred, men måske netop derfor dræbes de, udsættes for tortur eller sættes i fængsel eller fangelejre, mens deres forfølgere, der burde

¹ Det synes at være et problem ved oversættelsen fra 1992, at man i nogle tilfælde gør teksten mere forståelig på bekostning af den nøjagtige oversættelse, hvilket kan være med til at fjerne den dybere mening, som den korrekte og til tider uforståelige oversættelse kan indeholde.

anklages og straffes for deres forbrydelser, synes at nyde og lever højt på deres magtmisbrug.² Her gælder det i sandhed for de hellige om udholdenhed og tro, for de, som således forfølges, oplever til fulde, at ret og retfærd ikke blot er sat ud af kraft men er vendt på hovedet.

Denne omvendte verden møder vi også i menigheden i Danmark.

Den danske folkekirke bør vel være stedet, hvor bibeltro kristne føler sig hjemme. Men sådan er det ikke nødvendigvis. Her et par eksempler:

- Guds ord siger, at opgaven som lærer i menigheden er mandens opgave. I sit første brev til Timotheus skriver Paulus om forholdene i menigheden, at tilsynsmænd skal være mænd, og at kvinder ikke må optræde som lærere. I dag er mere end halvdelen af folkekirkens præster kvinder.
- Jesus har udtrykkelig sagt: ”Enhver, som skiller sig fra sin hustru af anden grund end utugt, forvolder, at der begås ægteskabsbrud med hende, og den der gifter sig med en fraskilt kvinde, begår ægteskabsbrud.” Mat.5:32. Men det forhindrer ikke, at fraskilte giftes igen i folkekirken. Menneskets meninger om kærlighed sættes højere end Guds ord, og løftet for Guds ansigt, om at leve sammen til døden skiller, er i folkekirken blevet en flokskel, som man ser stort på.
- Gud siger om praktiseret homofili, at det i hans øjne er en vederstyggelighed. 3.Mos.20:13. Også her sættes menneskers meninger om kærlighed over Guds ord, så folkekirken i 2012 har indført et vielsesritual for homofile i klar modstrid med Guds bud.
- Det synes som om, at præster i praksis ikke behøver at tro på Jesu som Guds søn, på de dødes fysiske opstandelse eller på det evige liv. Og det til trods for, at det er kærnen i den kristne tro. Det synes i folkekirken langt vigtigere at få ære fra mennesker end den ære, der er fra Gud

De præster i folkekirken, der i forbindelse med ovennævnte fastholder Guds bud og ordninger, som de er åbenbaret i Bibelen, er i mindretal. Godt nok har de fortsat ret til ikke at vie fraskilte og homofile par, men hvis de lader deres tro på Bibelen få praktiske konsekvenser i forkyndelse af sandheden, så kan vejen ud af folkekirken blive kort.

I Folkekirken er sandheden blevet vendt på hovedet. De, som fornægter Guds bud og Jesu vidnesbyrd, har bemægtiget sig kirken, mens de præster og kirkegængere, der ønsker at efterfølge Herren Jesus i tro og tjeneste, bliver marginaliserede, og de må i værste fald forlade kirken. Her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro.

Hvordan er så situationen i de etablerede missionsforeninger?

Egentlig ikke meget forskellig. Mange Guds børn forlader i disse år de etablerede menigheder, fordi de bliver marginaliserede. Det sker, når de påpeger, at den herskende og larmende (verdslige) musik i menigheden er Guds Ånd imod, eller peger på, at forkyndelsen af evangeliet er blevet åndløs. Paulus udtrykker det

² Det kan i den forbindelse synes helt omvendt, at Danmark militært har støttet regimet i Irak og Afghanistan, der henholdsvis indtager en tredje og en femte plads på ranglisten over lande, hvor forfølgelse af de kristne er størst.

med ordene: "Der kommer en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer i deres ører. De vil vende det døde øre til sandheden og slå sig på myter,"³

Mange oplever, at de ikke længere føler sig hjemme i den menighed, hvor de er vokset op, og hvor de hørte evangeliet til tro på Jesus. Menigheden er mange steder blevet en organisation, der har overtaget Helligåndens rolle, og som fordrer lydighed på bekostning af Åndens liv i mangfoldighed, fred og glæde. Resultatet er typisk ufred og partidannelse, blandt andet fordi de ikke længere agter på Jesu ord: "Hvorfor kalder I mig Herre, Herre, når I ikke gør hvad jeg siger?"

Derfor er forholdene i mange missionsforeninger sådan, at genfødte Guds børn må forlade det, som skulle have været deres åndelige hjem for i stedet at samles i mindre grupper eller i hjemmene. Det kan ofte være eller føles ensomt at følge Jesus i tro og lydighed, men det fører til evigt liv.

Også i de etablerede menigheder udenfor folkekirken vendes tingene på hovedet. Og fordi denne udglidning sker langsomt og ofte er iklædt en tilsyneladende hellighed uden at være det, så gælder det for de hellige om udholdenhed og tro.

³ 2.Tim.4:3-4